

Arrest

nr. 110 141 van 19 september 2013
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 februari 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 28 maart 2012 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) leidde tot arrest nr. X van 24 juli 2012 waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.3. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 19 april 2013.

1.4. Op 23 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Diezelfde dag werd verzoeker hiervan in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006; Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten S.J.

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Egypte

die een asielaanvraag heeft ingediend op 19/04/2013 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 7 februari 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 1 april 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 29 maart 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24 juli 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 19 april 2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terug keerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een attest van het 'Coptic orthodox patriarchate' naar voren brengt waarin deze instantie ingaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat een attest van een religieuze organisatie geen door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat de inhoud terugslaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze redenen geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een verklaring van zijn vader tegen de politie naar voren brengt over gebeurtenissen die hem overkomen zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat het de vader van de betrokkene vrij staat om het even wat te verklaren bij de politie, dat informatie van de vader van de betrokkene niet afkomstig is van een objectieve bron. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat de autoriteiten regelmatig naar zijn ouders gaan op zoek naar hem waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van de ouders van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn advocaat naar voren brengt waarin deze ingaat op twee documenten die de betrokkene naar voren zal brengen en ze deze vervolgens beschrijft waarbij opgemerkt moet worden dat hierboven reeds werd ingegaan op deze documenten. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene ingaat op het feit dat hij een christen is waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag zijn religie kenbaar maakte, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene desondanks negatief werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 28/08/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de

koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

“Artikel 51/8 Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of diens gemachtigde kan beslissen een asielaanvraag niet in overweging te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees van vervolging.

Verzoeker brengt bij zijn asielaanvraag dd 19 april 2013 nochtans wel degelijk nieuwe gegevens aan.

1.2.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State dd 5 januari 1996, nr 57.384, Rev.dr.etr. 1996, 387 , hetwelk luidt dat alhoewel kan worden gesteld dat bewijselementen die de verzoeker had kunnen voorleggen ter ondersteuning van zijn eerste aanvraag tijdens zijn eerste aanvraag, geen nieuwe feiten zijn, het niettemin een nieuw bewijs betreft van een vroegere situatie en toch een nieuw gegeven.

Ook in RvS 21 September 2004, nr. 135.133, T Vreemd. 2006, 28 meent de Raad van State dat het nieuwe bewijs van een vroegere situatie een nieuw gegeven kan uitmaken en dat de onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens niet kan worden weerhouden.

Er kan worden vastgesteld dat alhoewel origineel documenten worden neergelegd, tegenpartij toch een excuse probeert te vinden om de waarde van het document te kelderen.

Er wordt in de beslissing zelfs niet gemeld dat er wordt getwijfeld aan de echtheid van het document!

Het betreft een attest van de 'Coptic orthodox patriarchate' en een verklaring van zijn vader tegen de politie.

Het enigste wat men stelt is dat verzoeker deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag?!

Dit is totaal onjuist.

Gelet op de onstabiele toestand in het land was het niet mogelijk om de documenten eerder te bekomen.

1.3.

Artikel 51/8 kent aan de Minister of aan diens gemachtigde eens beoordelingsbevoegdheid toe die zich ertoe beperkt te onderzoeken of de aangebrachte gegevens nieuw zijn (RvSt 11 juli 2000, nr. 88.870, APM2000, 143; RvV 18 September 2007, nr 1784)

Het onderzoek van de pertinentie van een nieuw gegeven houdt een onderzoek in naar de grond van de zaak en veronderstelt de ontvankelijkheidsverklaring van de nieuwe asielaanvraag. De verwerende partij kan in het stadium van de inoverwegingname slechts die nieuwe gegevens verwerpen die manifest irrelevant zijn in het kader van een asielaanvraag.

(RvS 10 juli 2006, nr 161.213)

Door de nieuwe gegevens als ongeloofwaardig te beoordelen (niet enkel betreft authenticiteit) heeft verwerende partij deze gegevens in aanmerking genomen en kon hij, na afloop van dit onderzoek, artikel 51/8 Vreemdelingenwet niet langer toepassen (RvS 28 maart 2001, nr. 94.374, APM 2001,90).

1.4.

Tegenpartij heeft nagelaten om de stukken aandachtig te lezen, om na te gaan of het een nieuw element betreft.

Dat betekent dat verweerder de asielaanvraag in overweging had dienen te nemen, en dat de bestreden beslissing het artikel 51/8 Vreemdelingenwet schendt.

Eenmaal aangetoond dat er nieuwe elementen zijn, komt het enkel aan de Commissaris-Generaal van de Vluchtelingen en Staatslozen toe een onderzoek te voeren naar de bewijswaarde en de authenticiteit ervan (RvV 18 September 2007, nr 1.784)

1.5.

Tot slot argumenteert men in de bestreden beslissing dat " de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980

Er kan niet ontkent worden dat er nieuwe documenten worden neergelegd.

Tegenpartij concludeert dat deze nieuwe gegevens geen ernstige aanwijzingen uitmaken voor een gegronde vrees voor vervolging.

Met andere woorden: verweerder heeft de nieuwe gegevens toch in overweging genomen aangezien zij werden getoetst aan de Conventie van Geneve. Dit is een inbreuk op artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond."

3.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)"

3.3. De gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

3.4. Uit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag volgende documenten heeft neergelegd:

- een brief van het "Coptic Orthodox Patriarchate", opgesteld door A.A.A., secretaris van de koptische paus op 1 april 2013 waarin het "Patriarchate" verklaart dat verzoeker lessen gaf in zijn kerk gedurende 5 jaar, dat verzoeker daarom door de moslimbroeders beschuldigd werd van het bekeren van moslims tot het christelijke geloof, dat verzoeker daarom gezocht wordt door de politie en de Egyptische overheid, dat verzoekers leven in gevaar is en dat hij daarom Egypte diende te verlaten;

- een document van de politie waarin verzoekers vader verklaart dat de moslimbroeders, samen met de familie waarmee verzoeker problemen heeft, verzoeker zijn komen zoeken in zijn ouderlijk huis, waarbij ze de deur hebben ingebeukt en verzoekers vader hebben geslagen, dat ze zeiden dat ze het huis in brand zouden steken als verzoeker niet opdaagt en waarin een medisch verslag staat van de verwondingen van verzoekers vader;
- een begeleidende brief, opgesteld door verzoekers advocaat waarin de bovenvermelde documenten worden beschreven;
- een enveloppe.

3.6. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat voor wat betreft een attest van de 'Coptic orthodox patriarchate' en een verklaring van zijn vader tegen de politie die hij heeft voorgelegd, *“het enigste wat men stelt is dat verzoeker deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag”*. De Raad stelt immers vast dat in de bestreden beslissing uitvoeriger wordt gemotiveerd aangaande deze stukken dan verzoeker voorhoudt.

Met betrekking tot de brief van het Coptic Orthodox Patriarchate, bepaalt de bestreden beslissing tevens dat *“een attest van een religieuze organisatie geen door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat de inhoud terugslaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten [en] dat aan deze redenen geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties”*.

Met betrekking tot een verklaring van zijn vader tegen de politie, stelt de bestreden beslissing dat *“opgemerkt moet worden dat het de vader van de betrokkene vrij staat om het even wat te verklaren bij de politie, dat informatie van de vader van de betrokkene niet afkomstig is van een objectieve bron.”*

De Raad merkt op dat verzoeker niets inbrengt tegen de voormelde reeds voldoende schragende vaststellingen.

Verzoekers betoog dat hij de voormelde documenten niet eerder kon bekomen *“gelet op de onstabiele toestand in het land”* is niet van die aard de voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing om te buigen.

3.7. Verzoeker werpt op dat hij originele documenten heeft voorgelegd en dat in de bestreden beslissing *“zelfs niet gemeld [wordt] dat wordt getwijfeld aan de echtheid van het document”*. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet legt verwerende partij echter niet op zich eerst uit te spreken over de *“echtheid”* van het voorgelegde document om het daarna te kunnen beoordelen. Waar verzoeker betoogt dat verwerende partij de nieuwe gegevens als *“ongeloofwaardig”* heeft beoordeeld, dient de Raad op te merken dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing niet dienstig kan verenigen tot een beoordeling van de geloofwaardigheid van de voorgelegde gegevens. In het kader van de beoordeling van de relevantie van aangevoerde gegevens, namelijk het nagaan of de gegevens van die aard zijn om tot een andere beslissing te komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag, mogen de aangehaalde gegevens getoetst worden aan de voorgaande asielprocedures (cf. RvS 26 maart 2013, nr. 222.996).

3.8. Waar verzoeker kritiek uit op de slotformule in de bestreden beslissing *“dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”* dient de Raad op te merken dat dit de weergave is van wat gelezen kan worden in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat verwerende partij de aangebrachte gegevens rechtstreeks getoetst heeft aan het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag) in plaats van te hebben nagegaan of de aangebrachte gegevens ernstige aanwijzingen bevatten van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.9. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“schending van de wettelijke verplichtingen omtrent de motivering van administratieve rechtshandelingen o.a. art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de*

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling". In de uiteenzetting van zijn middel verwijst verzoeker eveneens naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

"Dat dit artikel bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn;

Deze formele motiveringsplicht dient dus te voldoen aan twee aspecten met name er moet vooreerst een motivering zijn en deze moet daarenboven adequaat zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet vermeldt uitdrukkelijk dat deze motiveringsplicht ook toepasselijk is in beslissingen die genomen worden aangaande vreemdelingen.

Dat de motiveringsplicht in een dergelijke beslissing bevestigd werd door het Hof van Cassatie in haar arrest dd. 18 december 1996 en in de lagere rechtspraak;

(Zie Cass., 18 december 1996, P961535F, www.iuridat.be; Cass. , 28 januari 1987, Pas. 1987, I, 620; TVR. 1987, nr. 43, 32; J.T. 1987, 486; R.D.P. 1987, 679; Rk. Luik, 30 november 1983, T.V.R. 1984, nr. 30, 113; Cass. 18 december 1996, J.T. 1997, 173; T.B.R. 1997, 70; K.I. Brussel, 4 September 1996, T.V.R. 1996, 188, K.I. Bergen, 24 augustus 1993, T.V.R. 1994, 98; Bergen, K.I., 3 mei 1996, R.D.E. 1996, p. 220; Luik, K.I., 5 mei 1992, J.L.M.B., 1994, p. 164; RK. Brussel, 23 februari 2004; R.D.E. 2004, nr. 127, p. 53)

De beslissing is zeer summier.

Allereerst beschrijft men louter de procedurele voorgaanden.

7

Aan de aangevoerde nieuwe elementen besteedt men niet veel aandacht. Het enigste wat men stelt is dat verzoekers deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van hun vorige asielaanvraag?!

Een dergelijke summiere motivering is, gelet op de mededeling van nieuwe stukken, niet afdoende. Zeker niet wanneer zij de twijfel kunnen opheffen.

Het middel is gegrond."

3.10. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt vervolgens specifiek aangegeven waarom de door verzoeker voorgelegde documenten en verklaringen niet als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden weerhouden. Zoals reeds gesteld in punt 3.6. wordt in de bestreden beslissing uitvoeriger gemotiveerd met betrekking tot de overgelegde documenten dan verzoeker voorhoudt. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Het loutere gegeven dat de motivering inzake de aangebrachte stukken mogelijk summier is, is op zich genomen niet van aard om te kunnen besluiten dat de motivering niet afdoende zou zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

3.11. In een derde middel werpt verzoeker op: *"schending van artikel 1 en 33 van de Conventie van Genève"*.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

"Er bestaan toch ernstige aanwijzingen van een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Tegenpartij dient er zich van te verzekeren, alvorens dergelijke beslissing te nemen, dat de veiligheid en psychische integriteit van verzoeker kan gewaarborgd worden.

Verzoeker is het slachtoffer geweest van ernstige bedreigingen en detentie. Dit mag niet uit het oog worden verloren.

Men kan niet zonder meer beslissen de aanvraag niet meer te onderzoeken wanneer verzoeker toch een nieuw en belangrijk element bij brengt.

Benadrukt, dat dit element niet vroeger kon worden neergelegd.

Het middel is gegrond.”

3.12. Gelet op het gestelde in punt 3.3. kan verzoeker niet dienstig de schending opwerpen van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, aangezien dit de bevoegdheid van verwerende partij, haar toegekend door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

Verzoeker kan zich evenmin dienstig beroepen op de schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag aangezien dit enkel van toepassing is op erkende vluchtelingen (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.573), Verzoeker werd echter niet de hoedanigheid van vluchteling verleend overeenkomstig artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

Het derde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA